

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VI. Vindicantur argumenta deprompta ex autoritate Summorum Pontificum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

85. Denique Bernardus lib. 3. *considerat. ad Eugenium de Romanis Pontificibus*, ut errori obnoxius loquitur, præsertim c. 4. Tunc, inquit, tibi licitum censeras, suis Ecclesias mutilare membris, confundere ordinem, perturbare terminos, quos posuerunt Patres tui? Si iustitia est, curque servare suum, auferre cuiquam sua, iusto quomodo poterit convenire? Erras, si ut summam, ita & solam institutam à Deo vestram apostolicam potestatem existimas.

Refutatio istarum exceptionum.

86. Quomodo, mi Elliesi, non apertam impudentiæ notam incurris, dum in re tanti momenti, fidei dogmata nimirum contingente, Divi Bernardi dictum officiosum dicere præsumis? Quomodo hæc tua imputatio non erit dicenda redundare in ipsam Christi orationis efficaciam, dum, quam in fidei damnis relatiendis auctoritatem Divus Bernardus adscribit Romano Pontifici, eam probaverat ex Christi Domini orationis efficaciam, utpote cuius soli Sedi, non alteri, ab eodem Domino nostro dictum esset: *Oravi pro te, ut non deficiat fides tua* & Dum ergo mi Elliesi, Divum Bernardum ex hæc Christi orationis efficaciam Cathedræ Apostolicæ infallibilem auctoritatem probare nitentem, præsumis de officioso dicto, ac exaggerationis excessu cogitare, quomodo non in ipsum Christum, ejusque orationis efficaciam inpegnisse merito diceris? Et hinc lubens tibi concedo, infallibilitatis in fidei rebus privilegium non ex uno Bernardi officioso, sed quâ in ipsa Christi orationis efficaciam solidè fundato verbo Divino, adstruendum esse. Quod adeo Cathedræ Apostolicæ de fidei infallibilitate privilegium, vel maxime locum habet in Romano Pontifice, intra Concilium Oecumenicum decernente, attamen ex verborum Christi proprietate noscitur subsistere, quoties Papa decernit ex iuxta Cathedræ petra, super quam ædificatur Ecclesia. Cui infallibilitati nec quidquam derogat, quod Papa in ijs, quæ facti sunt, præsertim ut persona privata, dicatur errori obnoxius.

ARGUMENTUM V.

Nostratis sententia.

87.

Latinis Patribus sit transitus ad Patres Græcos: inter quorum testimonia vel maxime elocent, quæ ex libris Thesaurorum Cyrilli laudantur à Divo Thoma multis in locis, ut in dist. 24. q. 3. art. 2. *Ut membra maneamus in capite nostro Apostolico throno Romanorum Pontificum, à quo nostrum est, quærere, quid credere, quid finire debeamus, ipsam venerantes, ipsi quoque rogantes pro omnibus, quoniam ipse solus est reprehendere, corrivere, statuere, & disponere, solvere & ligare loco illius, qui ipsum ædificavit, & multi alij, quod suum est, & plenum, sed ipsi soli dedit, cui omnes jure Divino caput inclinant, & Primates mundi tanquam ipsi Domino testu Christo obediunt. Idem testimonium repetit in libro contra impugnantes religionem, & in opusculo contra errores Græcorum, ac de-*

mum in Catena aurea aliud sub ejusdem Cyrilli nomine testimonium refert his verbis: *Cyrillus, inquit, in libro thesauri: secundum autem hanc Domini promissionem Ecclesia Apostolica Petri ab omni seductione, hæreticâque circumventionem manet immaculata, super omnes Primates Ecclesiarum & populorum in suis Pontificibus in fide plenissima, & auctoritate Petri, & quamvis alie Ecclesie quorundam errore sint veredatæ, stabilita inquisibiliter illa sola regnat, silentium imponens, & omnium obturans ora hæreticorum, &c.*

Exceptio Elliesij.

Excipitur. Hæc loca Cyrilli esse subditiua, luce clarius est. Primum enim non extant in genuinis Thesaurorum Cyrilli libris, unde illa refert Divus Thomas; nec extare illic possunt, cum nihil faciant ad scopum, qui hic in eo totus est, ut Trinitatem ex sacris litteris probet, nec aliò excurrit. Deinde istorum locorum sensus & stylo longè abest à doctrina & stylo Cyrilli. Demum qui eos laudavit, primus est Divus Thomas, quem nemo nescit, sæpè & pius subditiua scripta, & testimonia Patrum pro veris laudasse.

Refutatio istius exceptionis.

88. Qui ne Angelico quidem Doctore eam deterserent reverentiam, quin subditiuis scriptis usum fuisse eum inclames, convinceris hinc verborum illorum, quæ maxime esse ponderis, ipsa Divi Thomæ auctoritas probat, claritati succubuisse. Et hinc ex ejusdem Angelici Doctore præponderante auctoritate in caput tuum retorquetur tua ulterior exceptio adversus Divi Chrysothomi, Maximi, Cyrilli, & aliorum à Divo Thoma laudatorum Scriptorum testimonia, Concilijque Chalcedonenis acclamationem, maxime dum quod responsum ex S. Chrysothomo adaptatum fuerat Bulgarorum consultis, postea primum productis, ex tanti quoque Doctore auctoritate omnino potuerit speciale robur obtinere.

S. VI.

Vindicantur argumenta de prompta ex auctoritate Summorum Pontificum.

ARGUMENTUM I.

Nostratis sententia,

89. Hoc desumitur tum ex verbis epistolæ Lucij I. ita disserentis: *Ecclesia Romana Apostolica & mater Ecclesiarum omnium, quæ à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probatur, nec hæreticis novitatibus depravata succubuit, secundum ipsius Domini sollicitationem dicentis: Ego rogavi pro te Petre, &c. Eadem ferè habentur in epist. Felicis primi. Tum ex Agathonis Papæ epistola probata in Synodo VI.*

Att.

art. 4. in qua sic loquitur: *Hæc est veræ fidei regula, quam in prosperis, & in adversis vivaciter tenuit Apostolica Christi Ecclesia, quæ per Dei gratiam à tramite Apostolica traditionis nunquam errasse probatur, aut hereticis novitatibus nunquam depravata succubuit. Quia dictum est Petro: Simon, ecce satanas expetijt: Ego autem rogavi pro te Petre, &c. Hic Dominus fidem Petri non defecturam promissit. & confirmare eum fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontifices meæ exiguitatis Prædecessores fecisse, cunctis est agnitum.*

Exceptiones Elliesianæ.

90. **Excipitur primò.** Lucij I. & Felicis I. testimonia nullius esse momenti, utpote desumpta ex epistolis, quas subditias esse, constat apud omnes, in utraq; istâ, falsa Consulum nota earum nothecian speciatim prodit.
91. **Excipitur secundò.** Cùm ab Agathonis testimonio ordiamur, agnoscitur hinc, nullum Pontificem per quinque & amplius Ecclesiæ sæcula sibi infallibilitatem arrogasse. Deinde, non dici ab Agathone, Romanum Pontificem infallibilitatis privilegium habere, sed tantum Romanam Ecclesiam à tramite Apostolica traditionis non aberrasse, quæ assertio est *Facti*, non *Iuris*, nam ex eo, quod aliquis non erraverit, non sequitur, eum errare non posse. Denique id Agathonem non de solo Romano Pontifice dicere, hoc enim falsum fuisset, nam Liberium & Honorium à traditionis Apostolicæ tramite deviasse, ignorare non poterat, sed de Romana Ecclesia, quæ deficientibus à fide Episcopis suis, nunquam tamen à fide defecerat.

Refutatio istarum exceptionum.

92. **In primis** quomodocunque, vel ex aliquo accidentario duntaxat errore nitaris Lucij I. & Felicis I. epistolas labefactare, ipsa tamen ponderosa antiquitatis autoritas prævalere merito censenda est tuæ frivolæ exceptioni.
93. **Ex Agathonis** dein testimonio patet, infallibilitatem Papæ reduci in Christi Domini orationis efficaciam, promissionemque Divinam, ut vel hinc tuæ, Elliesi, exceptionis infirmitas evincatur, dum illi Apostolicæ Sedis privilegio non antiquiorem ijs temporibus originem assignis, nullo etiam respectu habito ad ejus Pontificia verba, quibus dilucidè asseruit, Prædecessores suos privilegio illi Divinitus sancito, se conformando, fratres suos confirmasse, utpote ex promissione Divina omnino certos, fidem Petri non defecturam. Et quia idem Agatho, affirmando, Romanam Ecclesiam à tramite Apostolicæ traditionis non aberrasse, hujus rationem in hoc reducit principium, quod Dominus fidem Petri non defecturam promissit, quomodò fas fuit Elliesio, excipere, hanc Agathonis assertionem solummodò esse *Facti*, minimè verò *Iuris*. Quamvis proinde, si de Romani Pontificis personâ privatâ sit sermo, potuerit omnino contingisse, ut aberraret à fide, eò ipso tamen, quod ipso Elliesio fatente, illud in-

fallibilitatis privilegium sit Romanæ Ecclesiæ proprium, ideo negandum prolius est, Papam ex Cathedrâ Apostolicâ Petra, super quam ædificata est Ecclesia, definitentem, posse à fide aberrare.

ARGUMENTUM II. Nostræ sententiæ.

Istud argumentum petitur ab autoritate tum Nicolai I. in epist. 8. ad Michaelem Imperatorem ita scribentis: *Privilegia istius Sedis perpetua sunt Divinitus radicata, atque plenata: impingi possunt, transferri non possunt, quæ ante imperium vestrum fuerunt, permanent, Deo gratias, hæcenus iudicata, manebuntque post nos, quousque Christianum nomen prædicatum fuerit, illa subsistere non cessabunt.* Et mox ostendens, unde illa privilegia tam liberè prædicaret, hæc ait, nam & inter cætera is, per quem nobis præcipuè ista privilegia collata sunt, aliquando conversus, audivit à Domino: *Confirma fratres tuos.*

Tum Leonis IX. in epist. 5. ad Petrum Antiochenum, sic loquentis: *Nimirum solus est Petrus, pro quo, ne deficeret fides ejus, Dominus & Salvator asseruit, se rogasse, dicens: rogari pro te &c. quæ venerabilis & efficax oratio obtinuit, quod hæcenus fides Petri non defecit, nec defutura creditur in throno illius usque in sæculum sæculi, sed confirmabit corda fratrum varii concutienda fidei periculationibus, sicut usquequaque confirmare non cessavit.*

Tum Innocentij III. in Cap. *Majores de Rapis.* & ejus effectum, ita statuentis: *Majores causas, præsertim articulos fidei contingentes, ad Petri Sedem referendos intelliget, qui novit pro eo Dominum exorasse, ne deficiat fides ejus.*

Exceptiones Elliesianæ.

Excipitur primò. In illa præallegata Nicolai I. epistola 8. nihil dici, ex quo infallibilitas deduci possit. Privilegia Sedis suæ commendat, ea transferri non posse, & in æternum permanere esse, dicit: hoc nihil ad infallibilitatem Pontificis Romani. Nam licet Ecclesiam Romanam semper subsistere, & à fide penitus non deficere, necessarium sit, haud inde sequitur, ejus Episcopum in errorem cadere non posse. Quod verò addit, Petro à quo hæc privilegia Romanæ Sedis sunt collata, dictum esse; *Et tu confirma fratres tuos, si probaret aliquid de Romano Pontifice, probaret, eum non posse in culpam cadere, quin pœnitentiam agat, & sic non posse damnari.* Addit enim Nicolaus post hæc verba: *Et tu confirma fratres tuos, siquidem & in culpam incidit Petrus, ut sciret, qualiter infirmitatis alium misereri deberet, &c.* Ergo, si idem privilegium haberent Successores Petri, quod habuit Petrus, haberent omnes donum perseverantiæ finalis, sed, ut jam dixi, Nicolaus ex his probare minimè vult, se errare non posse, sed suum esse, sollicitudinem Ecclesiarum omnium gerere, & fratres per vim oppressos adjuvare; veluti colligitur ex antecedentibus verbis.

Hæc, inquit, Ignatium Patriarcham nullâ regulâ, nullâque ordine dictante dejectum, tanquam fratrem adjuvare compellunt: nam inter cætera is, per quem nobis sunt hæc privilegia collata, sic aliquando conversus, audivit à Domino, confirma fratres tuos. Ubi videre est, privilegia Romanæ Sedis à Nicolao commendata eò tantum spectare, ut Romanus Episcopus Ignatium Patriarcham injustè dejectum possit adjuvare.

98. *Secundò, Præadducta verba Leonis IX. non esse ita strictè accipiendâ quasi. Romanus Pontifex à fide deficere, non possit alioquin probare, cum non tantum docendo Ecclesiam, errare non posse, sed nec fidem eum posse amittere: non loquitur ergo de persona Romani Episcopi, sed de Romana Ecclesia: unde in epistola ad Michaelæ Constantinopolitanum Patriarcham, eundem Scripturæ locum allegans, ex eo probat, fidè Petri non defecturam in universa Ecclesia. Taliter inquit, sancta Ecclesia super Petrum (id est) Christum, & super Cepham, solum hominis est ædificata, quia insuper portis, disputationibus scilicet hereticorum nullatenus foret superanda, sic pollicetur ipsa veritas: Porta inferi non prævalebunt adversus eam; cuius promissionis effectû se impetrâsse à Patre, Filius protestatur, dicendo ad Petrum: Ego rogavi pro te, &c. Erit ergo quisquam tanta dementia, qui orationem illius, cuius velle est posse, audeat in aliquo vacuum putare? Nône à Sede Principis Apostolorum, Romanâ videlicet, tam per eundem Petrum, quam per suos successores convicta, atque expugnata sunt omnium hereticorum commenta, & fratrum corda in fide Petri, quæ hætenus nec defecit, nec usque in finem deficiet, sunt confirmata?*

99. *Tertiò, Innocentium loco cit. unicè petere, ut majores causæ, ac præsertim fidei, ad se referantur, at ipsum non dicere, eas supremo, ac infallibili iudicio à se judicandas: nec alio sine adducit hæc verba Christi ad Petrum: Ego rogavi pro te Petre, ut non deficiat fides tua. Ergo immeritò ab Adversariis ad probandam infallibilitatem adducuntur, cum ex ijs tantum probet Innocentius, causas majores ad se referendas, & alio in loco disertè dicat, se in fide posse aberrare, & ab Ecclesia judicari, serm. scilicet 2. de consecratione Romani Pontificis, ubi sic loquitur: In tantum mihi fides necessaria est, ut cum de cæteris peccatis Deum iudicem habeam, ob peccatum, quod in fide committitur, possim ab Ecclesia judicari. Porro peccatum in fide committi non potest, de quo Ecclesia possit cognoscere & judicare, nisi fiat docendo pravum aliquod dogma. Hoc autem ipsi Innocentio contigit: consultus enim ab aliquo Abbate Cisterciensi de quodam, qui sibi confessus fuerat, se celebrâsse Missas, etsi laicus esset, & sic vellet permanere, an posset in hoc casu revelare secretum confessionis, ex Consilio Cardinalium censuit Innocentius, revelandum esse in eo casu confessionis secretum. Id refert Cæsarius Cisterciensis Monachus Innocentio æqualis lib. 3. hist. memorab. cap. 32. ubi ait, Innocentij responsum*

simpliciter, & absolutè datam, non solum communè Theologorum doctrinæ adversari, sed etiam videri repugnare Lateranensi Concilio, can. 21. sub eodem Innocentio celebrato.

Refutatio istarum exceptionum.

IN primis Nicolaus I. eatenus statuit, privilegia Sedis suæ Apostolicæ manere perpetua, ut inter hæc etiam indefectibilitas à fide recensetur in vi Christi verborum: *Confirma fratres tuos connexorum cum illis ejusdem Domini verbis: Pro terogavi, ut non deficiat fides tua.* At eo ipso, quod teste Elliesio, hoc privilegium competat Sedi Apostolicæ Romani Pontificis, quæ ex Cathedrâ decernentis, oportet Romanum Pontificem, licet, dum non loquitur ex Cathedrâ, sic que in sua persona privata possit à fide deficere, attamen quatenus ex illius Apostolicæ Cathedræ Petræ, super quam Ecclesia à portis inferi semper prævalens ædificatur, fidei definit dogma, non posse ut sic ulli contra fidem errori obnoxium dici. Ex illo igitur Nicolai I. argumento manifestè evincitur Papæ, quæ ex Cathedrâ loquentis in fide infallibilitas.

Deinde Leo IX. dicendo, efficacem Christi orationem obtinuisse, ne fides Petri credatur in throno usque in sæculum sæculi defectura, apertè sancit, infallibilitatem fidei esse immobiliter connexam cum throno Apostolicæ Petri Cathedræ. At ista immobilis connexio haud subsisteret, si Papa ex Cathedrâ Apostolicæ autoritate definiendo fidei dogmata, esset errori obnoxius. Nec reverà Ecclesia Romana, super hanc immobilem Petram ædificata esset prorsus certa fidei nunquam amittendæ, nisi Cathedrâ Apostolicæ ad instar Petræ super se fundantis Romanam Ecclesiam, competere illa per Christum promissa à fide indefectibilitas. Quæ proinde fidei petræ in Cathedrâ Apostolicâ firmitas in causa est, cur majores, fidem præcipuè concernentes causæ, ad ejus iudicium referri debeant. Quod ad eò fidei iudicium oportet eo ipso esse infallibile, quod Christus non tam pro Petro personaliter spectato, quam ejus Cathedrâ perpetuâ rogavit, ne fides ipsius deficeret; uti argumentatur præcatus Innocentius. Qui proinde Pontifex licet aliquando falsus sit, se in sua persona propria posse fidei errori obnoxium esse, attamen ejusmodi errabilitatem à suâ Cathedrâ Apostolicâ, sive à se, quæ ex hujus Petræ per Christum immobiliter firmità remotissimam pronuntiavit.

Corollarium finale.

QUod ergo Elliesius in suo præloquio desideraverat, ut Romani Pontificis ex Cathedrâ loquentis in fide infallibilitas ostendetur ex sacra Scriptura & Traditione; hoc abundè à nobis præstitum jam habetur in antecedentibus. Dum verò ulterius desiderat, quid exigatur, ut Papa dici queat loqui ex

Hhhh

Cat-